

Pieni avautuminen

Julkaistu 19.7.2016

Kaikki alkoi kun olin ihan pieni kakara. Olen nähnyt hirvittävästi väkivaltaa ja alkoholia perheessäni. Ja näen osittain edelleenkin. Veitsellä äitiä ohimoon ja kaatumisia kaappeja päin... Seitsemän vuotta.

Muutimme toiseen taloon ja isäpuoli painui lintaan. Silloin kaikki alkoi mennä päin vittua. Isäpuoli ja äiti erosivat ja asiat pahenivat. Rupesin kirjoittamaan vihkot täyteen ja purkaa itseäni. Tottakai piti alkaa leikkimään typerillä nuppineuloilla ja kuparilevyn palasilla. Piti hakea huomiota.

Koitti yläaste. Tajusin, miten sääliittävä olin. Paheni vain. Ei ollut ystäviä, vaikka kaksi seisoj koko ajan vieressä. He kuuntelivat, mutta eivät yrittäneet lohduttaa, koska eivät ymmärtäneet. Löysin musiikin ja runouden. Hyväksyin, että minulla oli masennus. Mutta koskaan en puhunut asiasta kenellekkään.

Näin pari vuotta myöhemmin ymmärsin jotain.

Minulla oli masennus.

Vain minä tiesin siitä.

Vain minä hyväksyin asian.

Jouduin kokemaan kaiken yksin.

Ja olen silti elossa.

Kaiken sen jälkeen, jota en voi selittää, olen silti elossa. Ja toivottavasti vielä pitkään. Nyt aion keskittyä vain paranemaan kokonaan. Ei enää selittämättömiä itkuja. Ei enää syrjäytymistä. Ei enää hirveitä, mutta niin turhia ajatuksia. Kiitos!

Nimimerkki:

Hyvin yksinäinen pieni tyttö

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/pieni-avautuminen>